

отсѣче. Въ една минута трънътъ биде поваленъ на земята.

Между трънетъ азъ видѣхъ едно хубаво гнѣздо. „Коя ли птичка си го е свила толкозъ рано?“ си казахъ азъ и почнахъ да го разглеждамъ внимателно. Бутнахъ съ пръчка мекия мѣхъ въ гнѣздото и забѣлѣзахъ, че нѣщо взе да шава извѣтрѣ.

Помислихъ си, че това сѣ малки птиченца. Кога погледнахъ добрѣ, що да видя! — малки *мишлета*. Съборихъ ги на земята и тѣ почнаха да издаватъ съвсѣмъ слабъ гласецъ. Въ това врѣме видѣхъ една дребна мишка, която се промъкна подъ тръна, грабна едно *мишле* за шийката и го отнесе бърже подъ единъ гѣстъ трънакъ. Слѣдъ нея дойде друга и тя грабна още едно мишле

Азъ се дръпнахъ настрана и гледахъ що ще направятъ двѣтѣ мишки по-нататѣкъ. За късо врѣме тѣ прѣнесоха малкитѣ мишлета подъ трънака, а най-послѣ замъкнаха тамъ и гнѣздото. Азъ отидохъ да видя кждѣ прѣнесоха дѣцата и кѣщичката си, но не можахъ да ги намѣря.

И други пѣтъ сѣмъ виждалъ полски мишки, но като тѣзи дребни не сѣмъ виждалъ никога. Освѣнтъ това другитѣ сѣ голѣми и живѣятъ въ дупки, а тѣзи — съвсѣмъ дребни и си виятъ гнѣзда като птичета.

— А защо ли пѣкъ си правятъ гнѣздата изъ трънетѣ? запитахъ татка.

— За да се пазятъ отъ вранитѣ и ежоветѣ, отговори той.